

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/57/2021
Identifikačné číslo spisu: 1404113320
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1404113320.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Brňáka a sudcov JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Ivana Rumanu, v spore žalobcu Správcovského bratislavského družstva, so sídlom v Bratislave, Drobného 27, IČO: 35 803 843, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Barbara Holíková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Staré grunty 162, IČO: 36 863 971, proti žalovanému Stavebnému bytovému družstvu Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Polianky 9, IČO: 00 169 731, zastúpenému Mgr. Matejom Vidom, advokátom so sídlom v Bratislave, Papradňová 3, o zaplatenie 3.017,67 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12C/282/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2020 sp. zn. 9Co/169/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 25. mája 2012 č. k. 12C/282/2004-558 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 3.017,67 € s bližšie určeným úrokom z omeškania. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a náhradu trov štátu.

1.1. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 588 OZ a § 132 a § 136 OSP, vecne tým, že predmetom konania sú nevyčerpané finančné prostriedky tvoriace fond prevádzky, údržby a opráv vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici U. v Bratislave za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001, kedy bol ukončený výkon správy žalovaným, ktoré mal žalovaný previesť na nového správcu.

1.2. Prvostupňový súd základ nároku považoval za opodstatnený, sporná zostala jeho výška. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že fond prevádzky, údržby a opráv nebol účtovaný osobitne pre jednotlivé bytové objekty v správe žalovaného, preto nie je možné ustáliť skutočnú výšku

finančných prostriedkov na účte bytového domu U. v Bratislave k 31. decembru 2000. Z tohto dôvodu uznanie dlhu žalovaného k 31. decembru 2000, ktoré vychádzalo len z operatívnej evidencie tvorby a čerpania fondu bez zohľadnenia nedoplatkov, nevyjadrovalo pravdivý stav záväzkov žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov. V tomto dôsledku ani naň nadväzujúce potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu ku dňu ukončenia výkonu správy z 15. marca 2002 nevyjadruje skutočnú výšku dlhu žalovaného. Navyše, toto potvrdenie vypracoval žalobca ako mandatár žalovaného v čase, keď jeho oprávnenie konať v mene žalovaného na základe mandátnej zmluvy už zaniklo, a nebolo urobené spôsobom uvedeným v obchodnom registri, preto nemôže byť pre žalobcu ani žalovaného záväzné. Na základe týchto skutočností žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 148 OSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. júna 2015 sp. zn. 9Co/468/2012 (ďalej aj „prvým odvolacím rozhodnutím“) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.017,67 € s bližšie určeným úrokom z omeškania a náhradu trov konania.

2.1. V podstatnom uviedol, že žalobca v konaní predložil dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca previesť. Žalovaný svoje námietky proti uplatňovanej výške pohľadávky obmedzil len na jej popieranie a tvrdil, že vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu mali na úhradách nedoplatky, tieto ale nebol schopný vyčísliť či inak špecifikovať, pričom žalovaný bol ten, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto vlastníkom bytov a nebytových priestorov neboli k dispozícii, táto skutočnosť nemôže ísť na ich úkor a byť dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Výšku neprevedeného zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy preto bolo potrebné ustáliť na základe dôkazov, ktoré boli dostupné, a to v spojení s obsahom potvrdenia o konečnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002. Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu v sume 3.017,67 €, ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi ako novému správcovi na účet vlastníkov. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), po podaní dovolania žalovaným, uznesením z 21. júna 2018 sp. zn. 4Cdo/22/2016 prvé odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V podstatnom uviedol, že konanie bolo postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného uvádzanou už pred súdom prvej inštancie a zopakovanou aj vo vyjadrení k podanému odvolaniu, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný namietal, že vlastníci bytov a nebytových priestorov poukazovali mesačné zálohové platby určené do fondu prevádzky, údržby a opráv a nedoplatky z vyúčtovania za rok 2000 na osobitný účet zriadený žalobcom vo februári 2001, ku ktorému mal žalobca výlučné dispozičné právo a ktorého majiteľom zostal aj po skončení výkonu správy žalovaným 31. augusta 2001; v tomto dôsledku žalovaný nemohol byť nositeľom povinnosti, na základe ktorej si žalobca uplatňuje plnenie, pretože zostatok finančných prostriedkov tvoriacich fond prevádzky, údržby a opráv bol v dispozícii žalobcu do 31. augusta 2001, dokedy ako mandatár vykonával správu v celom rozsahu na základe mandátnej zmluvy uzavretej so žalovaným, a v jeho dispozícii zostal aj po tomto dátume, odkedy správu predmetného bytového domu vykonával ako nový správca. Vo vzťahu k ustáleniu výšky neprevedeného zostatku fondu žalovaný tvrdil, že potvrdenie o konečnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002 je obsahovo nesprávne, vychádza z nepresných a nepreukázaných údajov, jednotlivé v ňom uvedené položky na základe ich povahy nemôžu zaťažovať žalovaného ako správcu, bolo vyhotovené v čase, keď ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za bytový dom, preto nemohla byť ani známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje, a napokon, v čase, kedy bolo vyhotovené, žalobca už nebol oprávnený konať v mene žalovaného ako mandatár, pretože takéto oprávnenie mu od zániku mandátnej zmluvy 31. augusta 2001 neprináležalo, a ak tak konal, ide o neúčinný právny úkon, ktorý nemôže žalovaného zaväzovať. Z týchto dôvodov mal žalovaný za to, že uvedené potvrdenie o konečnom vyúčtovaní fondu výšku zostatku fondu ku dňu ukončenia výkonu

správy nemôže relevantne preukázať.

3.2. Podľa názoru dovolacieho súdu neobstálo preto konštatovanie odvolacieho súdu, že výšku neprevedeného zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy bolo preto potrebné ustáliť na základe dôkazov, ktoré boli dostupné, a to v spojení s obsahom potvrdenia o konečnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002, keďže žalovaný argumentov odôvodňujúcich záver o neúčinnosti tohto úkonu uviedol niekoľko; odvolací súd sa ale nimi nezaoberal, nevysvetlil, prečo skutočnosti uvedené v potvrdení o konečnom vyúčtovaní považoval za preukázané a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil. So všetkými uvedenými skutočnosťami sa odvolací súd nevysporiadal riadne, jeho rozhodnutie tak nie je dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní, uzavrel dovolací súd.

4. Odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom rozsudkom zo 17. septembra 2020 sp. zn. 9Co/169/2018 (ďalej aj „napadnuté odvolacie rozhodnutie“) zmenil napadnutý prvostupňový rozsudok tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 3.017,67 € s bližšie určeným úrokom z omeškania a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Rovnako tak priznal štátu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4.1. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu na odvolacom pojednávaní, na ktorom zopakoval dokazovanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je treba zmeniť, pretože súd prvej inštancie vec neposúdil správne po právnej stránke.

4.2. Odvolací súd v súvislosti s povinnosťou končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva) právne vychádzal z ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. (v znení platnom k 30. septembru 2001) v spojení s čl. VIII bod 1, písm. b/ a c/ Zmluvy o výkone správy. Išlo teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podliehal premŕčaniu vo všeobecnej trojročnej premŕčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 OZ), so začiatkom plynutia od 1. septembra 2001 (mal byť splnený do 31. augusta 2001), ktorá by uplynula 31. augusta 2004. Žalobca v súdnej právnej veci podal žalobu na začatie konania na súde dňa 26. júla 2004, t. j. včas, ešte v rámci plynutia premŕčacej doby. Vzhľadom na uvedené nemohla obstať obrana žalovaného, že je potrebné pri posudzovaní námietky premŕčania aplikovať ustanovenia § 107 OZ.

4.3. Ohľadom existencie a výšky uplatňovanej pohľadávky v sume 3.017,67 € odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov vyplynula žalobcom tvrdená výška zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy. K tomuto záveru dospel odvolací súd aj na základe obsahu Uznanie dlhu zo dňa 19. júla 2001, ktoré vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom a z vykonaných dôkazov nevyplynula žiadna taká skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť jeho obsah. Toto Uznanie preukazovalo výšku dlhu k 31. decembru 2000; prípadné prírastky, či úbytky vo fonde údržby a opráv medzi dňom 31. decembrom 2000 a 19. júlom 2001 neboli relevantné a nemali žiadny vplyv na tento právny úkon. Toto Uznanie založilo právnu domnienku existencie dlhu žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 2.259.290,22 Sk ku dňu 31. decembra 2000. Uvedený dlh žalovaného zanikol splnením, keďže žalovaný tento dlh aj uhradil. Žalobca ohľadom výšky žalovanej istiny produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001).

4.4. Súd prvej inštancie síce zastával názor, že základ nároku žalobcu je daný, ale jeho výška je sporná, pričom túto nemožno ustáliť, vzhľadom na výsledky znaleckého dokazovania. Odvolací súd uvedený záver prvoinštančného súdu nepovažoval za správny. Ani súd prvej inštancie nespochybňoval skutočnosť, že základ nároku žalobcu je daný, teda opodstatnený. Za tejto situácie podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí záver, že žalobcovi nemožno priznať žiadne plnenie, lebo jeho výšku nemožno jednoznačne zistiť. Odvolací súd opakovane konštatoval, že žalobca v tomto smere produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001). Námietky žalovaného voči uplatňovanej výške pohľadávky sa obmedzili len na jej popieranie, tvrdil, že boli to vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu U., ktorí mali na úhradách nedoplatky, tieto nebol ale schopný vyčísliť. Prítom to bol žalovaný, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto neboli k dispozícii, nemôže ísť táto skutočnosť na úkor vlastníkov bytov a nebytových priestorov označeného bytového domu. Výška pohľadávky (o ktorej základe ani súd prvej inštancie nemal pochybnosti) mala byť potom stanovená na základe tých dôkazov, ktoré boli dostupné. Existencia len "operatívnej"

(pomocnej) evidencie nemôže byť dôvodom nepriznania peňažnej pohľadávky úplne. Dôvodná bola tiež námietka žalobcu v tom, že znalecký posudok č. X/XX, na záveroch ktorého súd prvej inštancie tiež založil svoje rozhodnutie, mohol byť v rámci dokazovania posudzovaný len ako listinný dôkaz, nie ako dôkaz znaleckým posudkom. Znalecký posudok znalkyne Ing. D. a ani znalecký posudok č. X/XX tak podľa názoru odvolacieho súdu nemohli vyvrátiť právnu domnienku existencie dlhu. Samotné Uznanie dlhu k 31. decembru 2000 nebolo dostačujúce pre ustálenie výšky neprevedeného zostatku peňažných prostriedkov. Túto bolo potrebné ustáliť v spojení s obsahom Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu zo dňa 15. marca 2002 (č. 1. 7 spisu), ktoré dôkazy produkoval v konaní žalobca. Na základe týchto skutočností potom odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu, ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi, ako novému správcovi, na účet vlastníkov, v sume 3.017,67 €.

4.5. K odvolacím námietkam, na ktoré podľa dovolacieho súdu (body 3.1. a 3.2.) odvolací súd v prvom odvolacom rozhodnutí nedostatočne reagoval ďalej uviedol:

4.5.1. Povinnosť žalovaného ako končiaceho správcu previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov ku dňu ukončenia správy vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v Zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na L. F. 15,17,19,21, konkrétne čl. D. ods. 1 písm. b/ a c/. Nadovšetko založenie bankového účtu bytového domu žalobcom ako mandatárom (ktorý bol účtom bytového domu) bolo plnením povinností mandatára vo vzťahu k žalovanému a súčasne reflektovalo zmenu právnej úpravy, keď prostriedky bytových domov museli byť vedené na osobitných účtoch, na rozdiel od dovtedajšieho stavu, keď sa viedli na spoločnom účte žalovaného, ktorý bol zároveň jeho podnikateľským účtom. Vzhľadom na uvedené považoval odvolací súd námietky žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie za nedôvodné.

4.5.2. Samotná skutočnosť, že zákon resp. Zmluva o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na L. F. 15,17,19,21, prikazovala vykonať vyúčtovanie do 31. mája nasledujúceho roku neznamenalo, že správca nedisponoval relevantnými údajmi skôr a práve naopak z dôvodu riadneho vyúčtovania každej platby mal prehľad o jednotlivých položkách vyúčtovani bezodkladne po skončení príslušného kalendárneho roka. V danom prípade nadovšetko došlo k ukončeniu správy zo strany žalovaného už ku dňu 31. augusta 2001 a samotné Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚO k 1. augustu 2001 obsahovalo stavy a zostatky na účtoch, na fonde opráv ku dňu 31. augusta 2001, faktúry uhradené žalovaným ako správcom z účtu domu po 31. auguste 2001, preddavky vlastníkov uhradené pre nového správcu na september 2001, vyplatené preplatky z RV 2001 za žalovaného ako aj zostatok a preto tvrdenie žalovaného, že žalobca nemohol poznať sumu, ktorej zaplatenie si predmetnou žalobou uplatňuje bolo z hľadiska časového irelevantné.

4.5.3. Za právne irelevantnú považoval odvolací súd aj námietku žalovaného, že v čase vyhotovenia Potvrdenia z 15.3.2002, žalobca už nebol oprávnený konať v mene žalovaného ako mandatár. K uvedenému uviedol, že aj keď bolo pravdou, že mandátna zmluva medzi žalobcom a žalovaným z 15. februára 2001 bola ukončená ku dňu 30. septembra 2001, povinnosť žalovaného ako predchádzajúceho správcu vykonať vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie a ku dňu ukončenia správy previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov vyplývala priamo zo Zmluvy o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov.

4.5.4. Pokiaľ žalovaný poukazoval na viaceré odvolacie rozhodnutia, kde bol v podobných súvislostiach úspešný, odvolací súd uviedol, že v uvedených konaniach sa vychádzalo z rozdielnych skutkových zistení a rovnako tak existuje množstvo odvolacích rozhodnutí, kde bol v podobných súvislostiach úspešný aj žalobca. Navyše uvádzané právne závery nemajú charakter precedensu (body 24.1. a 24.2. odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia).

4.6. K námietkam žalovaného o neplatnosti uznávajúceho prejavu odvolací súd uviedol, že Uznanie dlhu z 19. júla 2001 vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Je v ňom totiž obsiahnuté písomné uznanie žalovaného, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, keď je nesporné, že právnym dôvodom vzniku záväzku bolo vrátenie nevyčerpaných prostriedkov ROUBF bytového domu na ulici U. v Bratislave správcom po ukončení výkonu správy. Žalovaný skutočnosť, ktoré uvedené listinné dôkazy preukazujú, nebol schopný v konaní vyvrátiť, príp. relevantne spochybníť. Podstatné je, že žalovaný svoje tvrdenie, že dlh ku dňu uznania neexistoval, resp. existoval v inom rozsahu (bez presnej špecifikácie), napriek tomu, že na jeho

strane bolo dôkazné bremeno ohľadne preukázania tvrdení, ničím nepreukázal, a len obyčajné spochybňovanie skutočností, pre rozhodnutie v danej veci často nepodstatných, nebolo z jeho strany spôsobilým prostriedkom pre dosiahnutie úspechu v konaní. Samotná skutočnosť, že Uznanie dlhu sa nenachádza v evidenciách nemala za následok neplatnosť tohto právneho úkonu.

4.7. Ďalšími námietkami žalovaného uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu resp. v ďalších jeho podaniach po rozhodnutí dovolacieho súdu sa odvolací súd opätovne nezaoberal, keď zastával názor, že tieto neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, boli v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov.

4.8. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspechu.

5. Proti ostatnému rozsudku dovolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) rozsahom obsiahle (na 32 stranách) a argumentačne neprehľadné dovolanie, ktoré sa primárne vyznačovalo prezentovaním skutkového stavu z jeho pohľadu, polemikou s právnymi závermi dovolacieho súdu, spochybňovaním správnosti jeho rozhodnutia resp. kritikou prístupu dovolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci. Vyčítal odvolaciemu súdu, že sa neriadil právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý zrušil prvé odvolacie rozhodnutie, že nezopakoval dokazovanie, že sa nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami, že jeho rozhodnutie je svojvoľné. Namietal platnosť Uznania dlhu a tvrdil, že nárok bol premľčaný, keďže premľčanie sa malo posudzovať podľa § 107 ods. 1 OZ a nie podľa § 101 OZ; v tomto ohľade poukázal na dovolacie rozhodnutie 2Cdo/194/2011. Ďalej uviedol, že boli porušené jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), namietal prieťahy v konaní, skutkové závery dovolacieho súdu, že nerozhodol podľa žalobného petitu, resp. o zmene žaloby. V neposlednom rade odcitoval ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

5.1. Navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia a požiadal najvyšší súd, aby zmenil napadnuté odvolacie rozhodnutie a konanie zastavil, prípadne zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozsudku, resp. aby zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať mu náhradu trov konania.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako nedôvodné. Vo vzťahu k premľčaniu uviedol, že v danej veci nešlo o bezdôvodné obohatenie, ale právnym dôvodom záväzku žalovaného bola Zmluva o výkone správy a preto sa na jej uplatnenie vzťahuje ustanovenie § 101 OZ. K námietke neplatnosti uznania dlhu uviedol, že uznanie dlhu bolo platným právnym úkonom, pričom tento prejav nespĺňal iba všeobecné náležitosti uvedené v § 558 OZ, ale aj esenciálne náležitosti právneho úkonu. Obsahuje rovnako právny dôvod vzniku záväzku - ust. § 16 ods. 7 ZoVB ako aj jeho výšku. Vo svoj prospech poukázal tiež na viacero odvolacích a dovolacích rozhodnutí (3Cdo/195/2017, 2Obdo/67/2018, 9Co/327/2014, 14Co/694/2016, 1Cob/211/2016, 9Co/31/2018).

6.1. Žalovaný replikou reagoval na vyjadrenie žalobcu.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala advokátom zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné vzhľadom na uplatnené dovolacie dôvody (§ 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP), avšak nie je dôvodné.

8. Najskôr najvyšší súd zaujal stanovisko k návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého odvolacieho rozhodnutia (bod 5.1.). Tento návrh žalovaný odôvodnil (iba) tým, že prvostupňovým uznesením z 20. novembra 2020 bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 3.010,75 €, proti ktorému uzneseniu podal sťažnosť.

8.1. Najvyšší súd, vychádzajúc z argumentácie žalovaného, nezistil splnenie predpokladov hodných osobitného zreteľa pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.). Dôvody uvádzané žalovaným podľa názoru dovolacieho súdu nepredstavovali hrozbu vzniku nenapraviteľnej alebo ťažko napraviteľnej ujmy.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

9. V danom prípade vyvodil žalovaný prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10.1. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. Z obsahu dovolania v podstatnom vyplýva (§ 124 ods. 1 CSP), že žalovaný v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietal, že sa odvolací súd neriadil právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý zrušil prvé odvolacie rozhodnutie, že nezopakoval dokazovanie, že sa nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami, že jeho rozhodnutie je svojvoľné. Ďalej namietal skutkové závery odvolacieho súdu, že nerozhodol podľa žalobného petitu, resp. o zmene žaloby (bod 5).

12. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd primeraným spôsobom vysporiadal s nosnými dôvodmi uvedenými v predchádzajúcom zrušujúcom dovolacom uznesení z 21. júna 2018 sp. zn. 4Cdo/22/2016 (bod 3). Týkalo sa to tak otázky pasívnej vecnej legitímácie svedčiacej žalovanému (body 13, 15.1. a 21.1. odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia), ako aj otázky hodnovernosti Potvrdenia z 15. marca 2002 a samotnej mandátnej zmluvy (body 22.1., 23, 23.1. odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia). Už na prvý pohľad je preto zrejmé, že námietka žalovaného o nerešpektovaní právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí neobstoí. K uvedenému je potrebné dodať, že nosné dôvody predchádzajúceho zrušujúceho dovolacieho rozhodnutia sa týkali procesného nedostatku spočívajúceho v nedostatku jeho dôvodov, ktoré vyústili do nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Žalovaný v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd nezopakoval dokazovanie. Uvedená námietka je rovnako neodôvodnená. Odvolací súd, ktorý v súvislosti so svojim zmeňujúcim rozhodnutím neakceptoval skutkové zistenia prvostupňového súdu, zákonne konformným spôsobom (§ 384 ods. 1 CSP) na pojednávaní (§ 385 ods. 1 a 2 CSP) zopakoval relevantné dokazovanie (č. l. 655 a nasl. súdneho spisu). Ani uvedená námietka žalovaného preto neobstoí.

14. Pokiaľ dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne namieta tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017, 5Cdo/47/2017 a 7Cdo/42/2017). Najvyšší súd poukazuje tiež na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne, pozn.), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

15. K tvrdeniu dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vyjadril nielen k nosným dôvodom predchádzajúceho zrušujúceho dovolacieho rozhodnutia (bod 8), ale tiež k odvolacej argumentácii žalovaného. Odvolací súd vysvetlil, prečo bol žalovaný pasívne vecne legitimovaný v danom spore, prečo považoval Uznanie dlhu za platné v zmysle § 558 OZ, prečo mal za preukázanú aj výšku pohľadávky, vyjadril sa k charakteru a významu mandátnej zmluvy a k povinnosti žalovaného ako končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (žalobcu), a to v zmysle § 10 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. (v znení platnom v rozhodnom čase) v spojitosti s čl. VIII bod 1 písm. b/ a c/ zmluvy o výkone správy, prečo žalovaná pohľadávka (ako peňažný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o výkone správy) z hľadiska premlčania podliehala právnomu režimu § 100 ods. 1 a § 101 OZ a prečo pohľadávka premlčaná nebola. V neposlednom rade reagoval aj na žalovaným označenú rozdielnu prax odvolacích súdov (body 6.1., 13, 15.1., 16, 16.1., 21.1., 24., 24.1., 24.2., 25.). Podľa názoru najvyššieho súdu v predmetnej veci sú tak v dovolaní napadnutom rozhodnutí zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré odvolací súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a svojvoľným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). V neposlednom rade dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný podaným dovolaním brojil proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi, ani namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. Pokiaľ žalovaný namieta, že odvolací súd nerozhodol podľa žalobného petitu, resp. o zmene žaloby,

namietaná vada z obsahu spisu nevyplýva; navyše platí zásada iura novit curia.

18. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP

19. Napriek tomu, že dovolanie žalovaného sa vyznačovalo značnou obsahovou diskrepanciou (bod 5) najvyšší súd z jeho obsahu ustálil (§ 124 ods. 1 CSP), že žalovaný namietal (aj) nesprávne právne posúdenie otázky platnosti Uznania dlhu a otázky premlčania žalovanej pohľadávky, ktorá sa podľa jeho názoru mala posudzovať podľa § 107 ods. 1 OZ a nie podľa § 101 OZ; v tomto ohľade poukázal na dovolacie rozhodnutie 2Cdo/194/2011.

20. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky a v situácii, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného je v danom prípade procesne prípustné. Následne preto skúmal, či je podané dovolanie dôvodné (či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci predmetnej právnej otázky).

21. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

22. V rozsahu žalovaným namietaného nesprávneho právneho posúdenia otázky platnosti Uznania dlhu považuje dovolací súd za dôležité poukázať na jeho rozhodnutia sp. zn. 2Obdo/67/2018, sp. zn. 3Cdo/195/2017, m.m. sp. zn. 3Cdo/259/2019 a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) sp. zn. II. ÚS 516/2020, ktoré už podobné spory medzi sporovými stranami posudzovali. Vo veci sp. zn. 2Obdo/67/2018 najvyšší súd síce v iných časových súvislostiach, avšak v podobných rozhodných skutočnostiach, ako je tomu v teraz posudzovanej veci, k uznaniu dlhu žalovaným z 8. októbra 2001 uviedol, že toto uznanie spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti. Uvedené právne závery akceptoval aj ústavný súd v uznesení z 5. novembra 2020 sp. zn. II. ÚS 516/2020, ktorý ústavnú sťažnosť žalovaného podanú proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/67/2018 odmietol. Podobne vo veci sp. zn. 3Cdo/195/2017 považoval najvyšší súd síce v iných časových súvislostiach, avšak v podobných rozhodných skutočnostiach, ako je tomu v teraz posudzovanej veci, právne závery odvolacieho súdu konštatujúce platnosť uznania dlhu z 9. októbra 2001 za primerane odôvodnené.

22.1. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí najskôr konštatoval, že samotné Uznanie dlhu z 19. júla 2001 (č. 1. 8 súdneho spisu) nebolo dostačujúce pre ustálenie výšky neprevedeného zostatku peňažných prostriedkov. Túto bolo potrebné ustáliť v spojení s obsahom Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002 (č. 1. 7 súdneho spisu), ktoré dôkazy produkoval v konaní žalobca. Ďalej v tejto súvislosti uviedol, že „[s]pomínané Uznanie dlhu ... založilo právnu domnienku existencie dlhu žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 2.259.290,22 Sk ku dňu 31. 12. 2000. Uvedený dlh žalovaného zanikol splnením, keďže žalovaný tento dlh aj uhradil. Žalobca ohľadom výšky žalovanej istiny produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. 1. 2001 do 31.8. 2001) ... Uznanie dlhu zo dňa 19.7.2001 vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Je v ňom totiž obsiahnuté písomné uznanie žalovaného, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, keď je nesporné, že právnym dôvodom vzniku záväzku bolo vrátenie nevyčerpaných prostriedkov ROUBF bytového domu na ulici L. F. 15-21 v Bratislave správcom po ukončení výkonu správy. Žalovaný skutočnosť, ktoré uvedené listinné dôkazy preukazujú, nebol schopný v konaní vyvrátiť, príp. relevantne

spochybníť. Podstatné je, že žalovaný svoje tvrdenie, že dlh ku dňu uznania neexistoval, resp. existoval v inom rozsahu (bez presnej špecifikácie), napriek tomu, že na jeho strane bolo dôkazné bremeno ohľadne preukázania tvrdení, ničím nepreukázal, a len púhe spochybňovanie skutočností, pre rozhodnutie v danej veci často nepodstatných, nebolo z jeho strany spôsobilým prostriedkom pre dosiahnutie úspechu v konaní. Samotná skutočnosť, že Uznanie dlhu sa nenachádza v evidenciách nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu".

22.2. Podľa § 558 OZ ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval..

22.3. V zhode s uvedeným v bode 22 a 22.1. najvyšší súd uvádza, že Uznanie dlhu z 19. júla 2001 (č. 1. 8 súdneho spisu) - ako jednostranný právny úkon žalovaného daný v písomnej forme a ako prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky - je určitý a zrozumiteľný, pretože (aj) výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ je objektívne pochopiteľný, t.j. nevzbudzujúci pochybnosti o jeho obsahu.

23. Žalovaný tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci, a to v súvislosti s posúdením premlčania žalobného nároku. Podľa jeho názoru mal odvolací súd posúdiť premlčanie podľa § 107 ods. 1 OZ a nie podľa § 101 OZ.

23.1. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

23.2. Odvolací súd v tomto ohľade uviedol, že „[t]akáto povinnosť ... žalovanému ako končiacemu správcovi ... vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v Zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov, konkrétne čl. VIII ods. 1 písm. c/. (č. 1. 127 spisu). Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka), so začiatkom plynutia od 1. 9. 2001 (mal byť splnený do 31. 8. 2001), ktorá by uplynula 31. 8. 2004. Žalobca v súdnej právnej veci podal žalobu na začatie konania na súde dňa 26. 7. 2004, t. j. včas, ešte v rámci plynutia premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené neobstojí obrana žalovaného, že je potrebné pri posudzovaní námietky premlčania aplikovať ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka".

23.3. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2011 už na prvý pohľad je zrejmé, že skutkové a právne okolnosti posudzované v uvádzanom konaní nie sú významné pre teraz posudzovanú vec. Vo veci sp. zn. 2Cdo/194/2011 najvyšší súd zamietol dovolanie žalobkyne, ktorá sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a 13 OZ. Podľa názoru dovolacieho súdu (v zhode s názorom odvolacieho súdu, pozn.) žalobkyňou namietaná nepremlčateľnosť jej nároku neobstála a jej nárok bol premlčaný, keďže v tomto prípade bolo potrebné vychádzať z premlčacej doby uvedenej v § 101 OZ. Žalovaným označené dovolacie rozhodnutie (2Cdo/194/211) je teda bez právneho významu k teraz posudzovanej veci.

23.4. Odvolací súd vychádzal z názoru, že v danej veci išlo o peňažný záväzok vyplývajúci z čl. VIII. ods. 1 písm. c/ Zmluvy o výkone správy (č.l. 127 súdneho spisu), ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 OZ). Podľa názoru najvyššieho súdu je vyslovený právny názor odvolacieho súdu (o aplikácii § 101 OZ) správny a zodpovedá zistenému skutkovému stavu.

24. Z dôvodov vyššie uvedených dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd preto jeho nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

25. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods.

1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.